

ning henstår i længere tid i den ødelagte tilstand. Der har over for bygningsmyndighederne været fremsat klage over forhold af den omhandlede art, men den gældende lov indeholder ikke hjemmel for bygningsmyndighederne til en indgriben heroverfor. I stk. 4 foreslås derfor tillagt bygningsmyndigheden beføjelse til i tilfælde som de heromhandlede at meddele ejeren af grunden påbud om inden for en fastsat frist at fjerne den pågældende bygning eller at bringe den i en sådan stand, at den ikke længere virker stærkt skæmmende.

Stk. 5 svarer til den gældende lovs stk. 4.

Stk. 6 tilsigter ingen realitetsændring, men har til formål at opfylde kravet i lovens § 2, stk. 5, om, at en anvendelse af loven på bebyggelser, der er opført før dens ikrafttræden, skal have *udtrykkelig* hjemmel i de enkelte bestemmelser.

Til nr. 28.

I 1965 nedsatte boligministeriet et udvalg til at foretage en gennemgang af de regler, der hidtil har skullet varetage de sikkerhedsmæssige hensyn i forbindelse med bygnings vedligeholdelse m. v. og til i givet fald at fremkomme med forslag til ændrede bestemmelser eller andre forholdsregler til varetagelse af disse hensyn. Baggrunden for udvalgets nedsættelse var nogle ulykker, der kunne føres tilbage til konstruktive fejl eller manglende vedligeholdelse af bygninger og bygningsdele.

Udvalget har afgivet betænkning i september 1967 (betænkning nr. 460).

Udvalget har fundet, at den af landsbyggeloven følgende retstilstand ikke kan anses for tilfredsstillende i situationer, hvor manglende bygningsvedligeholdelse bevirker, at der opstår fare for ejendommens beboere eller andre. I sådanne faresituationer kan ifølge den gældende § 44, stk. 2, bygningsmyndigheden kun kræve afspærring og om fornødent rømning af den pågældende eller anden grund og bebyggelse. Denne bestemmelse finder umiddelbar anvendelse i hele lovens gyldighedsområde, medens indgreb mod selve farekilden alene kan ske efter de mere begrænsede regler i § 44, stk. 1, der kun har gyldighed i områder, hvor kommunalbestyrelsen er bygningsmyndighed, og kun i den udstrækning, kommunens bygningsvedtægt bestemmer det. På jordbrugserhvervenes bygninger og på den almindelige småhusbebyggelse i områder, hvor amtsrådet er bygningsmyndighed, finder den gældende § 44, stk. 2, endvidere kun anvendelse, såfremt bygningsmyndigheden har truffet særlig beslutning herom.

Når der som følge af en bebyggelses vedligeholdelsesstand foreligger fare for menneskers liv eller

helbred, bør efter udvalgets opfattelse denne fare kunne kræves fjernet, uanset om ejendommen er omfattet af vedligeholdelsespligten i § 44, stk. 1, og udvalget har derfor stillet forslag om, at den gældende § 44, stk. 2, suppleres med en bestemmelse om, at bygningsmyndigheden kan påbyde ejeren af en ejendom at afhjælpe mangler ved bebyggelsens vedligeholdelsesstand, når manglerne fremkalder fare for ejendommens beboere eller andre. Retsstillingen vil da inden for byggelovens område være den samme som efter de parallelle regler i f. eks. brand- og sundhedslovgivningen, hvorefter myndighederne kan påbyde indgreb til fjernelse af selve det farefremkaldende forhold. Såfremt en sådan ændring af stk. 2 gennemføres, har udvalget fundet, at der ikke er behov for en udvidelse af gyldighedsområdet for vedligeholdelsespligten i stk. 1.

Der er forekommet en del tilfælde, hvor det viser sig, at bygninger, selv om de holdes i en god vedligeholdelsesstand, kommer til at frembyde fare, fordi materialer og konstruktioner, som ved opførelsen ansås som tilfredsstillende, er behæftet med farlige mangler. Den gældende ordning inden for byggelovgivning er, at der ikke uden særlig lovhjemmel kan gives nye byggeforskrifter gyldighed for lovlige bestående bygninger, jfr. lovens § 2, stk. 5. Udvalget har ikke fundet anledning til generelt at foreslå dette ændret, men har ment, at det — hvis der ved allerede opført bebyggelse foreligger forhold, der frembyder fare for menneskers liv eller helbred — bør være muligt for bygningsmyndighederne efter en bedømmelse af farens omfang at forlange denne fjernet eller afbødet. Reglerne i byggelovgivning vil i så fald reelt være som i de med denne lovgivning beslægtede lovbestemmelser m. v. til modvirkning af faresituationer, idet disse bestemmelser ikke — som de gældende byggelove — sonderer mellem tilfælde, hvor faren kan henføres til ejerens forsømmelse, og andre faretilfælde; så snart der konstateres en fare, er der mulighed for at forlange den fjernet.

Udvalget har endvidere fundet, at bygningsmyndigheden i faresituationer, der kan nødvendiggøre omgående indgreb, bør have en umiddelbar adgang til for ejerens regning at foretage fornødne afhjælpningsarbejder, så snart det er konstateret, at ejeren ikke har efterkommet det ham meddelte påbud om afhjælpning.

Efter gældende ret er det den stedlige bygningsmyndighed, der har beføjelsen til at påbyde vedligeholdelsesarbejder udført på en bebyggelse, herunder til fjernelse af en forefundet fare. Byggelovgivning giver ikke den overordnede bygningsmyndighed (boligministeriet, amtsrådene) mulighed